

У сваким изборима међу онима који ће изаћи на гласање осим оних који сигурно гласају за неку странку постоји и значајан проценат оних који ће изаћи на изборе, али се често и до последњег момента двоуме између све странке. Шта више могу да гласају за једну на парламентарним а за другу на локалним и покрајинским изборима. Интересантни су они гласачи који се двоуме између СПС и Радикала затим они који су неодлучни за кога ће гласати између Радикала и ДСС, ДСС-а и ДС-а те на крају између ДС-а и ЛДП-а. Кампања коју гура ДС у којој се потенцира „договор“ о коалицији између Коштунице и Радикала има за циљ да ослаби ДСС и да део њихових бирача или пасивизира или пак да их привуче на своју страну. Са друге стране као неки „одговор“ иде потенцирање Чанка унутар коалиције око ДС и могућа коалиција са Чедом Јовановићем.

Овом приликом ћемо се бавити оним бирачима који се још нису одлучили да ли ће им „први избор“ бити ДС или ЛДП. Од њихове одлуке може да зависи не само однос тих странка у парламенту већ можда и то да ли ће ЛДП проћи цензус. Једно истраживање од пре пар недеља говори да ће ЛДП добити преко три посто, а сада нека новија нека дају преко пет посто, питање је да ли ће ЛДП при великој излазности прећи цензус. Зато што је Чеда Јовановић на председничким изборима на првом кругу добио 5 ипо посто, а сада це излазност највероватније бити већа то јест блиска оној у другом кругу. Ако рачунамо да че сада мањине гласати за своје странке и да је Чанак у коалицији са ДС-ом и да ће његови гласати за ту коалицију лако је могуће да ЛДП не прође цензус.

Избор између Бориса и Чеди код ове бирачке популације може да буде и производ кампање, то јест да зависи од тога колико је ефектна кампања једних или других (то јест „компаративни однос“ међу њима). Кампања ДС-а је прилично неинвентивна у њој се на много начина као мантра понавља „европско ово и еворопско оно“. Но они имају имиџ најјаче демократске странке и уз то и лидера који је победио на председничким изборима па ће то бити основа њиховог надања на изборима.

Да ли Борису да ли Чеди мој глас нешто вреди

Пише: Бранко Радун
среда, 07 мај 2008 23:49

Насупрот тога кампања ЛДП делује „необично креативно“ за наше услове, али заправо превише необично и сувише неконвенционално за нашу још увек политички конзервативну јавност. Утисак је да кампања „шири даље“ има за циљну публику тинејџере, а не „озбиљнији свет“ који гласа за ДС а који би ето за промену или због незадовољства поводом Тадићеве кохабитације са Коштуницом гласао за Чеду и ЛДП. Стога је кампања ЛДП-а, иако привлачи пажњу, ипак неефикасна у намери да откине озбиљнији део бирачког тела ДС-а. Осим тога кампања ЛДП је неефикаснија од председничке и прошлогодишње парламентарне кампање која је остала упамћена по ефектном слогану „од нас зависи“. Једном речју спот и слоган у хипи стилу би имао ефекта када би гласали клинци од 15 до 18 година, овако то је маркетиншки промашај. Но оно на чему може да поентира ЛДП је неодлучна и противречна кампања ДС-а „и Европа и Косово“ коју је Чедо Јовановић напао принципијелно на РТС-у, наглашавајући да се око тога слаже са Коштуницом, то јест да је сада питање „или-или“. Дакако не слаже се и по питању шта одабрати од тога двога.

НОЋНА МОРА ЛДП-А

Оно што може ослабити ЛДП је парадоксално је идеолошка поларизација на којој они до сада успевају да јашу. Наиме политичка поларизација одговара само ДС-у и Радикалима док не одговара мањим странкама које морају да се у крајњој консеквенци сврстају уз једну од ове две велике и супротстављене политичке опције. Стога постоји бојазан у ЛДП-у да би додатни талас поларизације на изборима могао да њих оштети и доведе их у позицију да можда и не пређу цензус. Ако се томе дода да би један проценат гласача могао у последњи моменат да се одлучи за ДС јер им постоји ризик да њихов глас за ЛДП буде бачен глас јер постоји ризик да ова странка не прође цензус.

Чини се да ни на самом врху ДС-а није јасно шта да чини са ЛДП-ом; са једне стране им „дахћу за вратом“ па би негде и волели да потону (стога се верује да су и зато прихватили контраверзног Чанка) а са друге им после 11. маја им треба ЛДП за коалицију „за европску Србију“. Та дилема оставља отворен простор ЛДП да лакше дише и ипак се нада бољем резултату.

Но ипак остаје нешто ка ноћна мора гласача ЛДП-а а то је да њихов глас може бити глас који је улудо бачен, ако ЛДП не прође цензус. Замисао Чединог бирача да његов глас не оде „роевропским снагама“ већ да ће га делити Воја, Веља, Тома и остали им ствара један психолошки отпор који ЛДП мора да савлада. „Чедистима“ су зато изузетно важна истраживања јавног мњења да би „лобирањем“ добили који проценат изнад „танке црвене линије“ и тако утицали на своје бираче да је глас за њих ипак колико толико

сигуран. Бојазан је да би последњи моменат због кампање ДС-а или пак неких околности „њихови“ гласачи ипак дали глас Тадићу као „сигурном гласу“. На аргументацију ЛДП-оваца да је глас за њих глас против Коштунице као премијера неке Демкрате одговарају, „да али под условом да пређете цензус“. У супротном то је глас који посредно враћа Коштуницу у центар политичке игре. Овде постоји доста подељених емоција у којима је са једне стране „реформски радикализам“ а са друге разум и страх од тога да се глас можда баца улудо и тиме слабе проевропске снаге. Наравно да овако размишља мали проценат „неодлучних“ али је њихов број чини се довољан да потопа или спасе ЛДП који се и поред њему благодоних истраживања „бори за опстанак у првој лиги“.

Већ је овештала фраза да је „слабо место ЛДП-а“ сама личност њиховог лидера, а тога су чини се свесни и њихови бирачи. Процент добијених гласова зависи и од тога колико његовим потенцијалним бирачима звуче реално медијске оптужбе за везе са подземљем („земунци“), па за бахато понашање и кршење одређених норми и закона („Бодрум“, „зебра“ и слично...). Исто тако није ни за потцењивање ни перцепција код потенцијалних бирача у којој мери ЛДП „подржава независно Косово“ иако се сматра да је то јасно свим његовим симпатизерима. Чеда је контраверзан политичар по готово сваком питању, па чак и да то није тачно за шта га све медији „оптужују“, његов је имиџ „европејца“ у значајној мери угрожен. Он је и сам признао да је после Петог октобра „радио свашта“ те да му је „савест чиста а руке прљаве“. Но оно што је опет чињеница је да медији причају а ветрови носе, па се код нас много шта брзо заборавља или занемарује. И поред свега је јасно да би неко ко је мање компромитован у јавности са сличном причом и таквим медијским ресурсима имао и десетак посто гласова.

НОЋНА МОРА ДС-а

Многи озбиљнији људи из ДС-а су свесни да Чеда својим радикализмом и односом према Косову заправо компромитује проевропску причу, али из одређених разлога ћуте о томе. Неки имају комплекс према његовој позицији „принце престолонаследника“ који се намеће као Ћинђићев идеолошки наследник, иако ови „новооткривени“ Ћинђићеви интервјуи говоре заправо супротно. Но чињенице нису никада биле проблем за људе којима оне нарушавају идеолошке стереотипе, нађе се увек неко згодно оправдање у виду релативизација или другачијег „контекста“.

Осим тога његова компромитантна појава заједно са кампањом против патриотизма и цркве коју предводе људи око ЛДП-а заправо отежавају посао ДС-а у смислу да проевропску причу учине прихватљивом већини грађана. Тако би медијско инсистирање

Да ли Борису да ли Чеди мој глас нешто вреди

Пише: Бранко Радун
среда, 07 мај 2008 23:49

од стране политичких противника на томе да ће окосницу будуће коалиције чинити Борис и Чеда заправо могла ослабити позицију самог ДС-а како на изборима тако и после њих. Но на њихову срећу осим спекулације једних дневних новина о томе (“Чеда као могући премијер”) њихови политички опоненти нису много “трубили” о овој опцији. Ова прича је могла бити негативна по рејтинг ДС-а као што је то „одрадила“ медијски спинована сторија о наводно договореној коалицији Шешељ – Коштуница (о којој Николић ништа не зна). Показује се као и до сада да је ДС и њему блиске политичко-медијске структуре супериоран у односу на своје политичке противнике.

Није лако одговорити на питање зашто је врх ДС-а тако немоћан у односу на агресивну кампању ЛДП против ДС-а а нарочито против Тадића (види Пешћаник) када су они свесни Чединих „слабости“. Када знају да је поражен унутар ДС-а јер су људи из те странке видели да са Чедом не би прешли десетак посто на изборима. Чеда, Живковић и Беба су компромитовали ДС и они су бог тога били одстрањени из странке. Па и свих оних компромитантних прича о „роматичарској фази у шилеровој“ о којима су новине толико писале. Не само због тога већ и што је ЛДП своју политику схватио и као мисију да притиска Тадића и ДС да се изјасни о Косову, што би „проевропске политичке снаге“ могло коштати победе на изборима., демократе имају разлога да буду оштрији према Чеди.

Осим овога ЛДП непрекидно притиска Тадића што је као „попустио“ Коштуници јер му је „дао“ место премијера а заузврат су ДС и Г17 узели „само“ огромну већину важних министарстава. Та прича о „кохабитацији & коалицији“ је од ЛДП-а прихватио и део ДС-а што због идеолошких што због тактичких разлога (да тврде пазар у преговорима са ДСС-ом). Ово би и могли бити разлози превеликој попустљивости ДС-а према ЛДП-у. Дакле једно је идеолошка слабост према „октобарском револуционару“ а друго краткорочна калкулација да им ипак и такав ЛДП користи. Јер гледајући са стране чинило се да је другим странкама био интерес да Чедина странка „глође“ бирачко тело ДС-а, али очигледно то није успео.

Због свега тога, а и због „моћних симпатија“ из иностранства, ЛДП себи може да допусти много шта. Да иако су мала опозициона странка могу да воде тако агресивну кампању против Коштунице, какву једва да је Милошевић водио док је био неприкосновена власт. Осим тога рекли смо и да воде и кампању и против Тадића. Може се чинити да је лидер ЛДП-а води лични крсташки рат против овде двојице за сада кључних политичара у земљи. Стога је само за оне који не познају Чеду било изненађење то што није на председничким изборима подржао Тадића. Исто тако као „контру“ ДС-у у спољној политици нису урадили функционери ДСС-а већ управо Чеда обијајући прагове бриселских канцеларија и водећи своју сопствену „дипломатску акцију“. За то и сличне потезе би свака друга странка била жестоко нападнута од

Да ли Борису да ли Чеди мој глас нешто вреди

Пише: Бранко Радун
среда, 07 мај 2008 23:49

стране ДС-а, али не и ЛДП. Стога и изостаје свака па и блага критика ЛДП-а, иако је свима јасно да би ДС предвођен Јовановићем данас не би био ни близу шансе да узме власт.

Иако су и из ЛДП свесни да је и њима добро да буду у сенци једне тако велике „проевропске странке“ да са њом планирају коалицију, а да је истовремено нападају да „обмањује народ око Косова“, што ови са друге стране тешко могу оспорити јер је истина. Иронија је у томе што баш ЛДП напада Тадића да је лицемеран око Косова („и Косово и Европа“), а да са друге стране су челници ДС немоћни да на то одговоре.

Оно што је горе по демократама од тога што ЛДП узима гласове Тадићу је то што нападима на њега слабе ДС који стога не може да се окрене потпуно против „патриотских снага“. Удари који долазе из правца ЛДП нарочито они који разобличавају нереалну причу ДС-а „и Европа и Косово“ слаби позицију ДС-а. Тиме се „тадићевци“ морају нужно окретати и према бирачком телу које може да оде према ЛДП-а, па стога слаби позиционираност у центру на коме се води главна битка. Но и поред свега они су „слаби“ на њега и немају рецепт за бољку звану ЛДП. Поред свега горе побројаног узрок таквог болећивог односа према Чеди и то што он заправо говори оно што добар део ДС-а мисли а не сме јавно да каже, или барем мисли да мисли.